

pridno vbadala, zajokal je kak otrok ter poprosil vode ali kruha. Odložila je tedaj delo, ustavila stroj, ustala, tekla v kuhinjo ter prinesla otroku vode, on je pa ležal na divanu, mirno gledal v strop ter kadil svoj šport.

Utrujena od preobilega dela z otroci, utrujena šivanja, pripravljanja, likanja, legala je včasih po noči prej, nego je on prihajal od prijateljev ali iz gostilne.

Vzbujal jo je tiho in počasi radi otrok ter rekel :

— Ničesa nisem večerjal ; ne bi li mogla, draga ženka, napraviti kaj v naglici ? —

In vstajala je molčé, molčé šla v kuhinjo, zanetila ogenj ter naglo pripravila kakovo malenkost.

Otroci so rastle in jeli zahajati v šolo. Bili so ubožno, a vedno čedno oblečeni. Tudi ona ni izdajala v obleki svoje revščine, a obleke so morale biti ozke kakor na dvanajstletno deklico, drugače bi bile visele na njej.

Mož je pa hodil okoli v stari zanemarjeni obleki, vse popoldneve brez dela, brez skrbi, kajti v njegovi plitvi glavi je nedostalo s časoma tudi prostora za skrbi.

Z leti se je širila njegova rast odebelel je, da je hodé sopihal, a plača, ki je bila vedno ista, zadostovala je komaj zanj.

V tem, ko se je ona vbivala z delom noč in dan ter skrbela za dom. sebe in petero otrok, posedal in ležal je on vse popoldneve.

Ko je opravil svojo malo službeno dolžnost, razlila se mu je blaženost in sreča po vsem obrazu, a prišedši domov, moral je že biti točno in strogo obed na mizi.

Ona je pa vedno molčé delala, molčé ubogala, molčé ga čestokrat gledala s pogledom, o katerem nisi vedel, ali se ji oni vedni lenuh studi, ali ga samo — pomiluje in prezira.

Kdo je kriv ?

Vsa moja sreča je šla v pustiv,
 Za njó se oziram zdaj hrepeljiv,
 Vprašujem globoko v svojo dušo :
 Kdo pač je nje brzega bega kriv ?
 „Nezgodna zvezda, pod katero si rojen“,
 Potrte je moje duše odziv,
 In krivi ljudjé so, mrzlo veleči :
 Hvaležen bodi samó, da si živ.

Anton Medved.